

ДЕКОРАТИВНІ РОСЛИНИ В ЛАНДШАФТНОМУ ДИЗАЙНІ

Тарасенко Н.А., студ. гр. ЛС-171

Науковий керівник: Тимошенко О.П., к.с.-г.н. доцент
Чернігівський національний технологічний університет

Садово-парковий будівельник створює художні композиції, використовуючи декоративні якості і біологічні властивості форм рослинного світу. Зовнішність рослини, його форма, колір, текстура залежать від спадкових якостей даного виду і зовнішніх факторів, що діють на рослину. Форма, колір і текстура рослини або його окремих органів змінюються в залежності від умов зростання і віку рослини. Протягом вегетаційного періоду змінюється забарвлення окремих частин рослини. Це дає величезне різноманіття форм, текстури, відтінків кольору живої природи.

Поняття про декоративність дерева складається в залежності від того, як воно виглядає в конкретному оточенні, в композиції парку, саду, лісопарку та ін. Фарби міського пейзажу, природний фон - все це складається в одне зорове враження. Враження від рослини складається з сприйняття форми, величини, кольору, характеру пристрої окремих його органів, а також від характеру їх взаємозв'язку. У кожній рослині можна помітити окрему деталь, що додає їй виразності і істотно впливає на його вигляд: біла кора берези, червоні ягоди горобини, жовті та червоні гілки верби [1].

При створенні тієї чи іншої форми квіткових насаджень дуже велике значення має правильний підбір рослин. У цьому питанні, крім знання біологічних особливостей рослин, треба мати ще й художній талант. Рослини для квітників і клумб, необхідно підбирати відповідно до вимог стилю оформлення місця. Так, наприклад, на газонах висаджують декоративні поодинокі рослини: пальми, агави, кохию і ін. Рослини, що ростуть окремо, завжди привертають увагу. Їх висаджують також в центрі клумб, створюючи в поєднанні з іншими рослинами красиві групи [2].

Для озеленення території використовують такі декоративні рослини, як високорослі деревні рослини, хвойні деревні рослини, декоративні чагарники та декоративні квіти.

Високорослі декоративні дерева.

Високі дерева – найважливіші елементи оформлення ділянки. Не дарма дизайнери часто називають їх «короною саду»: вони створюють основу, базу оформлення, стилю і концепції, відповідають за гармонійність і привабливість будь-якої ділянки протягом десятиліть. І найбільш важливу роль грають не плодіві дерева, а їх декоративні побратими. Великі дерева завжди знаходяться в центрі уваги. Сад без дерев не просто нудний, здається плоскою, банальною і невиразною рівниною. Це самий надійний і самий довговічний елемент озеленення, найважливіший і найвагоміший, визначає затишок і комфорт, почуття захищеності та відособленості саду. Серед фаворитів високорослих дерев можна виділити: клен гостролистий, японська вишня, липа дрібнолиста, береза повисла, горобина [3].

Хвойні декоративні рослини

Будь-який садівник може вибрати той різновид рослинності, який органічно впишеться саме на його ділянці. Це можуть бути пухнасті сосни, високорослі ялиці, затишні їли, кипариси або кущі ялівцю. Вони невибагливі у догляді і висадки, швидко адаптуються до нових умов, практично не схильні до хвороб і шкідників. Крону цих рослин легко стригти і формувати з неї різні фігурні композиції. Крім декоративних функцій, хвойні наділені цілющими властивостями: вони наповнюють повітря особливим ароматом і фітонцидами. У ландшафтному дизайні при використанні вічнозелених рослин важливо враховувати їх розростання, форму листяної частини, колірну палітру, щоб уникнути монотонності ділянки. Хвойні дерева і чагарники додають в ландшафт нових відтінків і кольору, створюють теплу, трохи казкову і навіть філософську атмосферу декоративного саду. Хвойники прекрасно поєднуються з усіма оздоблювальними будівельними матеріалами, штучними і натуральними [3].

Декоративні чагарники

Велика частина квітучих декоративних рослин належить до числа чагарників. Час цвітіння — весна або початок літа. Але деякі культури починають цвісти пізнім літом. Вічнозелені чагарники відрізняються тим, що листя у них всю зиму зберігає свій зелений колір. Вони в більшості випадків тверді, волокнисті, що нагадують шкіру. У місцях, віддалених від моря, велика частина **вічнозелених чагарників** має потребу в півтіні і захисту від вітру. На відкритих ділянках, не захищених від вітру, ці рослини можуть серйозно постраждати, особливо в зимовий час. Багатьом декоративним культурам для нормального розвитку потрібні ґрунти, багаті гумусом, перегноем, без вмісту вапна і досить вологі. Їх висаджують окремо або невеликими групами в садах з сприятливими умовами для їх росту або там, де такі умови можна легко створити. **Хвойні чагарники**, на відміну від вічнозелених листяних культур мають перевагу: майже всі вони більш вимогливі до ґрунтово-кліматичних умов. Також вони більш світлолюбні, ніж вічнозелені листяні культури.

Декоративні квіти Забути про даних рослинах буде неправильно, адже немає жодної дачі або навіть самого суворого замського ділянки, де не було б квітів. І зараз ми говоримо не про всіх відомих тюльпанах і нарцисах, а саме про декоративних рослинах, які допоможуть оформити територію,

внести до неї певні відтінки та особливу настрій. За допомогою квітів можна зробити дуже багато чого - організувати одиночні посадки, зібрати їх в квітники, влаштувати оригінальні насадження на різноманітних ландшафтних об'єктах, облагородити територію, наповнити місця відпочинку ароматом. Таке оформлення не тільки наповнить ділянку різними фарбами, але і захопить вас у казковий світ гарних і радісних рослин. [3]

Список використаних джерел

1. Рубцов Л.И. Деревья и кустарники в ландшафтной архитектуре Киев "Наукова думка" 1977 г. – С. 5-6
2. Мисак М.Л. Озелення та декоративне оформлення житлової забудови 2005р. ст. 8-17
3. Декоративні рослини в ландшафтному дизайні. - [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dachadecor.com.ua/planirovka-uchastka/dekorativnie-rasteniya-v-landshaftnom-dizayne.htm>

УДК 631.547

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ЩЕПЛЕННЯ ДЕРЕВНИХ ПОРІД

Ткаченко Є.Р., студ. гр. ЛС-171

Науковий керівник: **Тимошенко О.П.**, к.с.-г.н. доцент
Чернігівський національний технологічний університет

Щеплення — це спосіб гетеровегетативного розмноження, за якого відбувається штучне з'єднання вегетативних частин рослин з різною спадковою природою. Прищепу — це живець або брунька, яку прищеплюють на іншу рослину. Прищепкою можуть служити сходи, сіянці, одно- та дворічні пагони або їх частина (живці) з однією або кількома бруньками, окремі бруньки з прилеглими до них ділянками кори та деревини (вічка). Підщепу — дерево або інша рослина, на яку прищеплюють прищепу. Для підщеп використовують дорослі дерева, саджанці, сіянці. Залежно від мети, породи, віку, розмірів компонентів визначають спосіб та місце щеплення - у крону, у верхівку або бічну частину пагона, в штамп або кореневу шийку. Щеплення може виконуватися різними способами. Щеплені саджанці пересаджують на плантацію. Внаслідок щеплення утворюється єдиний організм, кожна частина якого зберігає свої функції. Коренева система підщепи постачає рослину водою і елементами мінерального живлення, а крона, яка утворюється з прищепи, забезпечує її продуктами фотосинтезу. Добре зростання тканин і максимальне довголіття рослин забезпечується при щепленні близьких видів, а також при щепленні форм та сортів на той вид, від якого вони походять. Щеплення може виконуватися різними способами. Щеплені саджанці пересаджують на плантацію. Використовують такі способи щеплень, що відрізняються для хвойних та листяних деревних порід:

Для хвойних:

- а) вприклад серцевиною на камбій;
- б) камбієм на камбій;
- в) вроціп.

Для листяних:

- а) окулювання;
- б) копуліровка проста і покращена;
- в) щеплення за кору;
- г) щеплення в боковий надріз;
- д) вроціп;
- е) в "мішок" для дуба.[1, 2]

Прищеплення вічком називають окуліровкой. Цей спосіб доцільно використовувати для вирощування саджанців різних плодкових та декоративних культур. Як правило, в якості прищеп використовують живці з 2 або 3 бруньками. За підщепу, при щепленні плодкових дерев, найчастіше прийнято брати дикорослі дерева (народна назва «дичка»), наприклад, груша лісова. Місце з'єднання вічка, живця з дичкою щільно обмотують ізоляційною стрічкою або поліетиленовою плівкою та обов'язково обмазують садовим варом, до складу якого можуть входити різні компоненти, зокрема каніфоль, смола хвойних порід деревини, бджолиний віск тощо. Хвойні породи не потребують обмазування, оскільки після зрізу одразу виділяються смоли.[3]

Прищепи треба брати із плюсових дерев, або насаджень, де плюсові дерева складають не менше 15% від загальної кількості деревних рослин. При розмноженні живцями однорічні пагони нарізають на відрізки завдовжки 20-25 см, оптимальною товщиною 10-20 мм в нижньому відрізі. Для кращого зрощення підщепи та підщепи користуються стимуляторами росту, а також парафінуванням (покривання прищеп дуже тонким шаром технічного парафіну).

Враховуючи особливості лісівництва, С.С. Пятницький (1961) виділив наступні групи щеплень: щеплення зародка на сім'ядолі, щеплення насінини або проростка на дорослу рослину, щеплення живця з молоді рослини на дорослу, щеплення живців з декаптацією (обезголовлювання рослин). Цей же автор спосіб щеплення живців з молоді рослини на дорослу розділив на наступні групи: окулірування (за